

D u v o d y:

Dle protokolu o hlavním líčení vzdal se obžalovaný po vyhlášení rozsudku opravných prostředků proti němu a žádal jen za odklad trestu. Toto prohlášení obžalovaného je zřetelným, nepochybným a platným vzdáním se práva k podání zmateční stížnosti do odsuzujícího její rozsudku a je jako takové neodvolatelné. Zejména není ani obhájce obžalovaného po takovémto prohlášení již oprávněn, ohlašovati zmateční stížnost za obžalovaného a žádati za opis rozsudku za účelem provedení zmateční stížnosti, třeba by výkon trestu nebyl ještě nařízen. Neboť když se byl obžalovaný s právními účinkem sám vzdal práva stížnosti, nemá ho již ani jeho obhájce. Poukazuje-li stížnost k judikátu č. 27, uveřejněnému ve sbírce plenárních usnesení a rozhodnutí c. k. zrušovacího soudu, svazek I., str. 3., dlužno jí namítnouti, že stanovisko tam zastávané nedá se udržeti také proti novějšímu znění zákona, totiž po nastalé platnosti ustanovení § 1 č. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878; kdežto totiž trestní řád z r. 1853 stanovil v § 203, že vzdání se práva na odvolání nemůže býti vzato zpět, nebyla zásada tato pojata v § 286 tr. ř. z roku 1873, jenž se o vzdání se opravného prostředku vůbec nezmiňoval. Bylo tedy lze za nezměněné platnosti tohoto paragrafu dovozovati odvolatelnost vzdání se opravného prostředku. Poněvadž však shora dotčené místo v novele k ř. tr. z roku 1877/1878 výslovně nařizuje, že soud stolice prvé, u něhož ohlášena je stížnost zmateční, má ji odmítnouti, byla-li ohlášena osobou, která se jí vzdala, nemůže býti sporno, že naříkané usnesení vyhovuje tomuto výzvěcímu předpisu nyní platné normy zákonné. Je tudíž správné a stížnosti do něho nemůže býti vyhověno.

Čís. 6.

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z.). — Trestnost předražování není vyloučena tím, že pachatel jen z ochoty přenechal něco z předmětů určených pro jeho vlastní potřebu a že by snad, opatřuje si jinde úbytek na vlastní zásobě, musel i on platiti pak cenu přemrštěnou.

(Rozh. ze dne 8. února 1919, Kr I 3/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné, jímž obžalovaný uznán byl vinným přečinem přemršťování cen naznačeným v § 20 č. 2 lit. a) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezpodstatnou jest námitka stížnosti, že T. sama to byla, jež za prodej sádla žádala, a že obžalovaný neprovozuje po živnostenském obchodu se sádlem, nýbrž vepře jen pro vlastní potřebu vychoval a zabil, neboť zákonné nařízení, dle něhož obžalovaný byl odsouzen, netresce toliko obchodníky s dotčeným zbožím, nýbrž každého, kdo za předmět potřeby požaduje cenu zřejmě přemrštěnou. Lhostejno jest též,

od koho vyšel podnět k dotyčnému obchodu. Také polmutka obchodu, jako na př. tvrzená ochota obžalovaného vůči Marii T., nepadá na váhu, byla-li požadována přemrštěná cena u využívání mimořádných poměrů, válkou vyvolaných. To ale v přítomném případě rozhodující soud výslovně zjišťuje a odůvodňuje. V odpor vzatý rozsudek netresce obžalovaného proto, že se neobmezil na požadování úřední ceny maximální, a nemá proto stěžovatel příčiny, vytýkati ve směru tom rozsudku nesprávnosti. Že by bylo notoricky známo, že pod 60 korun bylo nemožno opatřiti si 1 kilogram sádla, z rozsudku na jevo nevychází. Odporuje tomu původní tvrzení obžalovaného, že požadoval za sádlo nikoliv 30 zlatých, nýbrž jen 30 korun. Kdyby však i pravdou bylo, že běžná cena v čase obchodu byla tak vysoká, jak zmateční stížnost udává, nevylučovalo by to ještě vinu obžalovaného; neboť, jak známo, nepovstaly tyto ceny běžné v době války správným způsobem. Jsoutě spíše výsledkem soustavného předražování, proti nimž brožiti má právě zákon na mysli. Pro posouzení přiměřenosti ceny rozhodným jsou svěstojné náklady prodavatelovy. Že by však tyto byly obžalovaného opravňovaly požadovati tak vysokou cenu za 1 kg sádla, to soud první stolice v důvodech rozsudkových zevrubně vyvrací. Rozsudek poukazuje též na dobrozdání zkušebny cen, která, vzavši výslovně v úvahu všeobecný pokles ceny peněz, označila vzhledem k výrobním nákladům obviněného cenu 24 K za přiměřenou. Neprávem tudíž dovolává se zmateční stížnost pro své stanovisko ještě zvláště poklesu ceny peněz. Mínil-li stěžovatel, že nelze na něm žádati, aby se spokojoval s nižší kupní cenou, nežli jakou by sám v případě koupě za zboží platiti musil, dlužno poukázati na to, že mohl prodej svého zboží, nejsa živnostníkem, odepřít. Neučinil-li tak, nesměl požadovati ceny všeobecné, předražování do nepoměrné výše vyhnané, nýbrž musel se spokojiti s cenou jeho výrobními náklady odůvodněnou.

Čís. 7.

Popírá-li obžalovaný všelikou účast na skutku, z něhož jest obviněn, jest soud jen tehda povinen ptáti se porotců eventuálně otázkou po trestním činu, lišícím se co do pachatelova úmyslu od činu, na který zní obžaloba, je-li tento jiný úmysl dle celkového výsledku jednání napovězen (§ 320 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. února 1919, Kr I 29/18.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Plzni, jímž obžalovaný uznán byl vinným zločinem vraždy prosté, naznačeným v §§ 134, 135 č. 4 tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný vytýká řízení na soudě porotním zmatečnost po rozumu § 344 č. 6 tr. ř. proto, že porotcům nebyla dána eventuální otázka po zločinu zabití dle § 140, pokud se týče po zločinu těžkého uškození na těle dle § 152 tr. zák. Jeť prý dle výsledků jednání a dokazování možným, že